

Schimbare domiciliu minor Stabilire pensie întreținere

Pe rol fiind soluționarea apelurilor formulate de apelantul reclamant G A R, domiciliat în și apelantei pârâtă H I D, domiciliată în împotriva sentinței civile pronunțată de Judecătoria P.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 09.01.2020 susținerile părților fiind consemnate în încheierea de ședința de la acea data, ce face parte integrantă din prezenta, când instanța, pentru a da posibilitate părților să depună note scrise, a amânat pronunțarea la data de 16.01.2020, când având nevoie de timp pentru a delibera a amânat pronunțarea la data de 22.01.2020, când a pronunțat următoarea decizie:

Motivele avute în vedere de către instanța de judecată:

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei P la data de 28.09.2018, reclamantul GAR a solicitat, în contradictoriu cu pârâta HID, ca prin hotărârea ce se va pronunța să se dispună, *în principal*, schimbarea locuinței minorului GDM, născut la data de 25.06.2010, la reclamant, urmând că, pe viitor, ambii părinți să exercite autoritatea părintească față de minor în comun, iar *în subsidiar*, următorul program de legături personale cu minorul:

- zilnic între orele 18.00-20.00 prin luarea minorului în domiciliul său sau orice alt spațiu specific vârstei acestuia;
- de vineri orele 18.00 până duminică orele 18.00 în locuința lui, la fiecare două săptămâni;
- o lună în vacanța de vară, respectiv primele două săptămâni din luna iulie și primele două săptămâni din luna august, prin luare minorului în locuința lui;
- în anii impari, sărbătorile de Crăciun să le petreacă cu minorul, în locuința sa, iar sărbătorile Pascale minorul le va petrece cu pârâta;
- în anii pari să petreacă sărbătorile Pascale cu minorul în locuința lui și sărbătorile de Crăciun minorul le va petrece cu pârâta;
- Anul Nou va fi alternativ petrecut cu minorul, în anul impar cu pârâta, iar în anul par, cu reclamantul, prin luarea minorului în locuința sa;
- o săptămână din vacanța de Paște, prin luarea minorului în locuința lui, și o săptămână în vacanța de iarnă, prin luarea minorului în locuința lui, precum și obligarea la plata cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii, reclamantul a arătat că prin sentința civilă pronunțată de Judecătoria P, definitivă prin decizia civilă Tribunalului P, s-a stabilit locuința minorului GDM, la mama sa, pârâta HDI.

Reclamantul a susținut că s-a încercat punerea în executare a acestui titlu executoriu, în repetate rânduri, reclamantul însuși ducând minorul la locuința mamei, însă, de fiecare dată, minorul a refuzat să rămână cu mama sa, deși a fost lăsat singur cu aceasta, motiv pentru care s-a consemnat în fiecare proces verbal refuzul minorului. Ca urmare a acestui refuz, s-a sesizat instanța de judecată - Judecătoria P.

A mai precizat reclamantul că, deoarece mama refuză să colaboreze cu acesta și chiar cu autoritățile, în vederea găsirii unei căi de mijloc privind minorul, fiind în interesul superior al acestuia, reclamantul s-a adresat instituției de învățământ - Școala Gimnazială „G.C.” P, Inspectoratului Școlar P, cât și Direcției Generale de Asistență Socială și Protecția Copilului P, cerând consiliere, să i se comunice lista de rechizite a minorului, cât și temele acestuia.

Reclamantul a arătat că atitudinea mamei a fost una destul de violentă, apreciind că, formulând o cerere de emitere a unui *ordin de protecție*, practic, poate pune în aplicare acest titlu executoriu, în acest sens, reclamantul a apreciat că, apelând la orice modalitate de a avea copilul, fără a te gândi că îi poți crea o traumă psihologică, practic te faci la fel de vinovată în „alienarea parentală” stabilită printr-un raport psihologic și care a stat la baza emiterii acestui titlu, respectiv sentința civilă pronunțată de Judecătoria P, definitivă prin decizie civilă a Tribunalului P.

A mai precizat reclamantul că, din materialul probator ce urmează a fi administrat, va rezulta că minorul se bucură de stabilitate pentru creștere și îngrijire, o eventuală mutare a acestuia într-o altă locație nu ar face altceva decât să-i agraveze starea de anxietate față de mamă, ceea ce este o situație normală.

Reclamantul a susținut că, deși a făcut eforturi foarte mari să îl apropie pe minor de mamă, acesta, deși rămas singur cu mama sa, refuză să locuiască cu ea. Este drept că el a fost cel care a stat în concediu post-natal, la momentul nașterii lui reclamantul fiind ofițer activ, dar a preferat să abandoneze cariera militară și să se dedice fiului său. Mai mult, în timpul căsătoriei, a aflat că pârâta a rămas însărcinată cu o altă persoană, fiind nevoit să formuleze și acțiune în tăgăda de paternitate față de minorul AE.

Reclamantul a solicitat să se țină cont de vârsta minorului DM și de faptul că prezintă profilul psihologic al copilului cu părinți separați, fiind nevoit să asiste la violențe fizice, verbale și psihice, pe fondul cărora manifesta o fragilitate emoțională și psihologică, având o nevoie majoră de securitate afectivă, de un cadru familial stabil, de valorizare și încurajare permanentă, astfel încât consideră că este util ca aceasta să aibă locuința la locuința lor statornică.

Reclamantul a arătat că este un paradox, în sentința instanței: domiciliul minorului este la mamă, dar, în realitate, acesta locuiește cu reclamantul și că nu s-a opus niciodată să pună în executare titlul executoriu, dar nici nu poate fi martor la o atitudine violentă față de fiul meu, neputând accepta nici să pună în aplicare sentința prin orice modalitate, indiferent de traumele prin care trebuie să treacă fiul lui.

Astfel, se arată că în cauză *N.Ts. vs. Grecia*, Curtea Europeană a sancționat instanțele, în baza art. 8 CEDO, deoarece nu au ținut cont că minorii nu doreau

efectiv reîntoarcerea lor în locuința tatălui: „(...) Curtea constată că instanțele judecătorești naționale nu au acordat o atenție adecvată faptului că băieții nu au vrut să se întoarcă la tatăl lor și oricare ar fi fost rolul manipulator al familiei mamei (potrivit unor rapoarte, a fost un factor în modelarea relației minorilor cu tatăl), dovezile în fața instanțelor naționale cu privire la atitudinea ostilă a băieților față de tată sunt lipsite de ambiguitate, mai mult decât atât, au existat mai multe rapoarte cu privire la potențialele riscuri pentru sănătatea psihologică a minorilor, dacă aceștia ar fi înapoiți tatălui lor cu forța, în aceste condiții, a dispune o astfel de măsură radicală fără a ține seama de o tranzacție adecvată este în contradicție cu interesul superior al copiilor. Curtea a concluzionat că, în urma deciziilor eronate luate, exacerbate de o apreciere inadecvată a interesului minorilor a avut loc o încălcare a art. 8 C.E.D.O.”

Or, prin sentința astfel pronunțată, pe raționamentul că s-a stabilit „alienarea parentală”, minorul trebuie să locuiască la mamă, care tot ea va avea autoritatea exclusivă, nu s-a avut în vedere interesul superior al minorului, singur care ar fi trebuit să primeze în acest caz.

Și motivarea în ceea ce privește stabilirea autorității părintești, nu a avut la bază o analiză profundă a situației, stabilindu-se exclusiv la mamă „și nicidecum la ambii părinți”, tot în raționamentul „alienării parentale”, neluându-se în calcul, faptul că mama poate astfel să îi schimbe total mediul copilului, provocându-i o traumă și mai mare. Acest lucru, s-a și întâmplat, de altfel, imediat ce mama a obținut autoritatea părintească exclusivă, a mutat minorul la o altă școală, a anunțat că reclamantul nu „mai are niciun drept”, motiv pentru care reclamantul nu poate avea o legătură normală și firească cu unitatea de învățământ a minorului, deși minorul locuiește cu reclamantul.

Reclamantul a mai precizat că i se reproșează că nu are niciun drept asupra acestuia, iar motivul principal care a fost folosit de mama minorului la formularea cererii de ordonanță de plată a fost chiar „alienarea părintească” și autoritatea exclusivă avută de ea. Dacă și ea ar fi avut în vedere interesul superior al copilului lor, ar fi dorit să stea de vorbă și să găsească o modalitate prin care D să o urmeze fără a-i lăsa în suflet vreo „neînțelegere” sau vreo îndoială că l-a abandonat.

Prin urmare, reclamantul a solicitat restabilirea locuinței minorului la acesta, iar în ceea ce privește capătul II din cererea de chemare în judecată, în situația în care nu se va achiesa la primul capăt de cerere și se va stabili că acest titlu trebuie pus în executare indiferent de modul în care minorul va percepe aceasta schimbare, reclamantul a solicitat, pentru a-i ușura tranziția, să i se încuviințeze acest program de legături personale.

Astfel, reclamantul a susținut că a solicitat un program destul de extins, tocmai pentru a putea să-i fie alături un timp îndelungat, iar acesta să perceapă despărțirea de reclamant într-o modalitate destul de liniștită. Programul de legături personale este solicitat astfel, tocmai pentru ca minorul să poată trece mai ușor peste schimbarea drastică dorită de mama sa.

Conform Hotărârii 49/2011 - Anexa I - Metodologia-cadru privind prevenirea și intervenția în echipă multidisciplinară și în rețea în situațiile de violență asupra

copilului și de violența în familie, în cap. 11.2,1, definește *abuzul emoțional* ca fiind acea formă de expunere repetată a copilului la situații al căror impact emoțional depășește capacitatea sa de integrare psihologică. Ori mama reclamantă este cea care a pus minorul în astfel de situații, chiar și în prima zi de școală.

În *dovedirea acțiunii*, reclamantul a solicitat încuviințarea probelor cu înscrisuri, interogatoriul pârâtei, ancheta psiho-socială la locuința lui, audierea martorilor MI și NA, proba cu filmare CD, din anul 2013 (când minorul era mult prea mic pentru a se putea pune o eventuala problema a alienării) și se poate observa modalitatea în care reclamanta interacționează cu fiul lor, în prezenta concubinului ei, proba cu CD trimisă la instanța de judecată de Școală *Spectrum*, proba cu CD de la momentul la care reclamanta a venit la domiciliul reclamantului pentru a-l lua pe minor, proba cu CD din prima zi de școală a minorului.

În *drept*, reclamantul a invocat dispozițiile art. 8 CEDO rap. la art. 148 pct. 2 Constituția României, rap. la art. art. 397 și 503 Cod civil, coroborat cu art. 36 pct. 7 din Legea nr. 272/2004, 401 Cod civil.

Pârâta HID, a formulat *întâmpinare*, prin care a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată. Cu cheltuieli de judecată.

În prealabil, pârâta a solicitat *suspendarea judecării cauzei* în baza art. 413 alin. 1 pct. 2 Cod procedură civilă, arătând că a formulat plângere penală împotriva reclamantului, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de rele tratamente aplicate minorului, lipsire de libertate și instigare la fals sub semnătură privată.

Față de împrejurarea că împotriva reclamantului a formulat plângere penală aflată pe rolul Parchetului de pe lângă Judecătoria P, pârâta a solicitat, în temeiul dispozițiilor art. 413 alin. 1 pct. 2 Cod procedură civilă, suspendarea prezentei cauzei până la soluționarea plângerii penale formulate.

Cu privire la *fondul cauzei*, pârâta a precizat că prin sentința civilă instanța de fond a stabilit locuința minorului GDM, n. la data de 25.06.2010, la domiciliul mamei din com., și a obligat pe tată (reclamantul GRA) la plata pensiei de întreținere în favoarea minorului, de la data pronunțării hotărârii și până la împlinirea vârstei de 18 ani, în cuantum de 1/4 din veniturile nete pe care le realizează.

Prin decizia civilă instanța de apel a schimbat în parte sentința atacată, în sensul că a dispus exercitarea autorității părintești în exclusivitate numai de către mamă, și nicidecum în comun, de către ambii părinți, fiind menținut restul dispozițiilor sentinței. De asemenea, a obligat pe reclamant să plătească pârâtei suma de 2.000 lei cu titlu de cheltuieli de judecată reprezentând onorariul de avocat.

Pârâta a mai menționat că faptele și situațiile care au dus la pronunțarea acestor hotărâri judecătorești sunt, pe scurt, următoarele: la data de 01.04.2013 reclamantul a părăsit domiciliul, iar căsătoria dintre noi a fost desfăcută la data de 12.11.2015, conform certificatului de divorț emis de BNP IC, de la data părăsirii domiciliului de către fostul său soț și până în luna noiembrie 2014, minorul a locuit în domiciliul acesteia, în toată perioada reclamantul mergea la grădinița și uneori îl lua pe minor în domiciliul lui, iar seara îl readucea în domiciliul acesteia. Începând cu luna mai 2014, reclamantul a început să îl ia zilnic de la grădiniță pe DM

ducându-l în domiciliul său, sub pretextul că acesta nu doarme după amiază la grădiniță și îi deranjează pe ceilalți copii.

A mai arătat că, treptat, în perioadele în care minorul DM mergea în domiciliul reclamantului, acesta din urmă a început să îl influențeze negativ pe fiul lor, denigrând-o sistematic în fața copilului, cu scopul de a-l îndepărta de ea.

Ulterior desfacerii căsătoriei și stabilirii programului de vizitare (program pe care niciodată reclamantul nu l-a respectat), acesta și-a schimbat total atitudinea nepermițându-i să păstreze legătura cu fiul lor, îngrădind acest drept atât al minorului, cât și al mamei. Atunci când îl contacta pe reclamant pentru a veni să îl iau pe minor, acesta îi comunica faptul că nu se afla în domiciliu. Pe scurt, fără a mai detalia, având în vedere ca toate aceste fapte au fost reținute de către instanțele de judecată, reclamantul a reușit alienarea parentală a minorului, până la introducerea cererii în fața instanței de judecată, cerere care s-a soldat cu pronunțarea hotărârilor judecătorești indicate mai sus, pârâta a încercat cu disperare să realizeze o revenire la situația anterioară, încercând să-l convingă pe reclamant că nu poate crește copilul lor prin îndepărtarea mamei, lipsindu-l pe copil de afecțiunea și ajutorul mamei.

Pârâta a reprodus din considerentele deciziei civile.

Pârâta a mai arătat că, după pronunțarea acestor hotărâri judecătorești, reclamantul nu s-a prezentat imediat, cum impune o astfel de decizie judecătorească, să predea minorul, pârâta l-a notificat de două ori în vederea predării minorului, prezentându-se la domiciliul ei, dar nu a predat efectiv copilul, motivând că minorul nu dorește să rămână la mama sa. În ambele cazuri, pârâta a încercat să deschidă portiera mașinii cu care venise și să ia în brațe copilul, situație în care reclamantul a tras-o, împiedicând-o să scoată copilul din mașina. Imediat după derularea acestei scene, s-a urcat în mașina și a plecat. De fiecare dată, a adus copilul în chiloți și maiou, fără niciun bagaj pregătit, care ar fi trebuit să conțină îmbrăcămintea și jucăriile esențiale, de care este atașat copilul. Gestul reclamantului a fost pur formal, având în sine să credința că nu poate fi acuzat ca se opune prevederilor din hotărârea judecătorească, dar, de fapt, acesta săvârșește în continuare exact faptele reținute de către instanța de judecată, ce conturează alienarea parentală și abuzul emoțional grav, exercitat indirect și permanent asupra copilului.

Pârâta a precizat că, în aceste condiții, a formulat cerere de executare, înregistrată pe rolul BEJ MI. Având în vedere că solicitările verbale formulate de către executor nu au avut niciun rezultat, reclamantul a fost notificat a se prezenta în vederea predării minorului la data de 04.09.2018, orele 16.00. Și de aceasta dată reclamantul a invocat ca el nu se opune, doar că minorul nu dorește să rămână la mama sa, atenționând că, din punct de vedere legal, minorul nu poate fi luat împotriva voinței pe care acesta o exprima.

La solicitarea executorului judecătorească (de fapt, la multitudinea de încercări de al convinge) de a pleca pur și simplu fără a lua cu el minorul, având în vedere că nu are niciun drept să-l ia cu el (nemaivând autoritate părintească) acesta a refuzat (aspect reținut în cuprinsul procesului verbal încheiat de către executor). În final, i-a solicitat copilului să-l urmeze, lucru pe care acesta l-ar fi făcut și în

absenta vreunui îndemn (anexez procesul verbal). Copilul ei este abuzat emoțional permanent, chiar și după pronunțarea acestor hotărâri judecătorești.

A mai arătat pârâta că la data de 06.09.2018, la propunerea executorului, s-au întâlnit la sediul acestuia, în scopul găsirii unei soluții de punere în executare a titlului executoriu. În urma discuțiilor purtate, reclamantul și-a luat angajamentul că va veni la domiciliul ei și îi va preda minorul, până cel târziu la orele 18.00. Bănuiala ei că nu se va ține de promisiune (la fel ca în multe situații), din păcate, s-a confirmat. I-a trimis mesaj telefonic, prin care i-a solicitat să predea de urgență minorul, întrucât luni pe 10.09.2018 începe noul an școlar și trebuie să îl pregătească de școală. I-a amintit că mama este cea care are autoritatea să-l pregătească și să-l ducă la școală, ea fiind cea care trebuie să se preocupe de educarea acestuia, însă reclamantul a refuzat categoric.

Așa cum s-a reținut de către instanța de judecată, într-o motivare detaliată, întinsă pe 17 pagini, refuzul minorului reprezintă dovada alienării parentale. Minorul, în prezența reclamantului (și întotdeauna este în prezența minorului) spune ce a fost învățat (influențat) să spună. Reclamantul exercită fapte de alienare parentală asupra minorului (un abuz emoțional sever, cu consecințe irecuperabile) în mod sistematic și permanent. Tocmai de aceea, instanța a hotărât stabilirea exercitării autorității părintești exclusiv de către mamă, și nicidecum în comun.

Când este singură cu copilul, acesta cooperează cu ea. De foarte multe ori, când tatăl său se întoarce, o apuca de mână, o mângâie și zâmbește la ea.

Pârâta a arătat că reclamantul își manifestă refuzul printr-o modalitate perfidă, încercând să susțină că el nu s-ar opune executării, copilul fiind cel care nu dorește să rămână la mama sa. De fapt, reclamantul săvârșește aceleași fapte și are aceeași atitudine care a determinat instanța să pronunțe cele două hotărâri. Reclamantul săvârșește aceleași fapte care sunt specifice alienării parentale.

Până la pronunțarea celor două hotărâri, minorul, fiind sub influența tatălui, a refuzat apropierea mamei (deși, sunt episoade la școală, când, tatăl nefiind în apropierea copilului, acesta a strâns-o de mână, a luat-o în brațe și a zâmbit la ea, gest care a determinat-o să continue lupta). Refuzul pe care copilul îl declară, de a merge la mamă, a fost constatat și analizat și de către cei 3 judecători care s-au pronunțat în cele 2 hotărâri judecătorești. Se pune întrebarea retorică: cum s-ar putea întâmpla, așa dintr-o dată, ca acest copil să susțină contrariul; să nu mai declare că nu vrea la mama sa. În cauza dată, în afara faptului că s-au pronunțat cele două hotărâri judecătorești, ecuația nu s-a schimbat; faptele reclamantului de alienare parentală nu s-au schimbat.

Pârâta a precizat că nu a dorit niciun moment ca reclamantul să nu aibă relații cu minorul. Din contră, a dorit doar ca el să nu-i împiedice exercitarea dreptului pe care îl are, ca mamă, să fie alături de copilul său. Reclamantul dorește exclusivitate în relația cu minorul, excluzând-o pe mama copilului. Aceasta atitudine poate fi susținută numai de existența unor frustrări (de neînțeles) la adresa ei, cât și o iresponsabilitate cruntă, inadmisibilă. Ca dovadă, pentru ceea ce susține, sunt două situații: pârâta a încercat să-și obțină recunoașterea drepturilor sale de mamă, din punct de vedere juridic, treptat, gradual. A încercat discuții,